

Understøttelse af 40 Kr. pr. Uge, vil det sige, at der af det offentlige udbetales 4 000 Kr. i Arbejdsløshedsunderstøttelse pr. Uge; heraf skal Staten afholde de 2 400 Kr., Kommunerne de 1 600 Kr. Disse 4 000 Kr. vil det offentlige altsaa kunne spare, og hvis vi med den ærede foregaaende Taler forudsætter, at dette Lovforslag i høj Grad vil afhjælpe Arbejdsløsheden, og vilde forudsætte, at der derved kunde skaffes 10 000 Mand Arbejde, vilde det for Stat og Kommune betyde en Besparelse af 400 000 Kr. ugentlig, altsaa en meget betydelig Gevinst.

Jeg vilde hilse det med Tilfredshed, hvis der kunde skaffes saa meget Arbejde, at Staten og Kommunerne kunde spare saa store Beløb; thi jeg er enig med den ærede foregaaende Taler i, at det er bedre at skaffe Arbejde end at udbetale Arbejdsløshedsunderstøttelse. Hvis vi kunde faa indskrænket dette Lovforslag til de tre første Paragraffer, kunde jeg give det min udelte Tilslutning — ja, jeg kan ogsaa godt tage § 5 med, hvorefter Loven straks træder i Kraft, og hvorefter den ikke skal gælde for Færøerne — og tilsige mit Partis Støtte til Lovforslagets Gennemførelse, og saa uden Nedsættelse af Udvalg. Derimod maa jeg meget bestemt tage Afstand fra § 4. Da jeg læste denne Paragraf igennem, kom jeg til at tænke paa det gamle Ord om at gaa over, hvor Gærdet er lavest. Her vil man søge at skaffe Arbejde udført, at skabe en Fordel for Lodsejerne, for Staten og for Kommunerne, paa Arbejdernes Bekostning, og det forekommer mig ganske urimeligt. § 4 indeholder to Bestemmelser. Den første siger, at den Arbejder, hvem der anvises et Arbejde, men som nægter at tage det, skønt Hjælpekassens Bestyrelse skønner, at det svarer til hans Evne, mister sin Understøttelse. Denne Bestemmelse er fuldstændig overflødig, thi den findes i Loven om Arbejdsløshedsunderstøttelse, den i Øjeblikket gældende Lov, og den Arbejder, der i Øjeblikket nægter at paatage sig et anvist Arbejde, der ikke overstiger hans Evner og Kræfter og lønnes efter den almindelige Betaling, faar ingen Understøttelse af Arbejdsløsheds-kassen. Ny er derimod Bestemmelsen i 2det Stykke af § 4, at Kommunalbestyrelsen skal godkende de Lønvilkaar, hvorefter Arbejdet skal udføres; denne Bestemmelse er fuldstændig i Strid med de bestaaende Overenskomster. Man giver i Virkeligheden her Arbejderne Valget imellem at tage Arbejde til en Løn, som diktatorisk fastsættes af Kommunalbestyrelsen,

eller at sulte, og naar man taler saa smukt og skønt om, at nu gælder det om, at Arbejdere og Arbejdsgivere finder hinanden, forekommer det mig at være en mere end mærkelig Maade, hvorpaa man her vil opnaa, at de finder hinanden. Medens Arbejdsgiverne ligesom Landboerne i al Almindelighed er vant til selv at fastsætte deres Priser for de Varer, de vil sælge, forlanger Arbejderne ikke en saa stor Indflydelse, de er tilfredse med at være medbestemmende om de Vilkaar, hvorefter de skal arbejde, og det forekommer mig, at det er ikke urimeligt af dem at forlange en saadan Medbestemmelsesret. Den ærede foregaaende Taler vilde gøre gældende, at det var lettere paa Landet at komme til Forstaaelse mellem Arbejdere og Arbejdsgivere, fordi man maaske derude havde bevaret en større Frihed end i Byerne. Ja, hvis Overenskomster skal naas paa den Maade, at Kommunalbestyrelsen egenmægtigt fastsætter Lønnen, uden at Arbejderne har det mindste at skulle have sagt, saa vil det jo ikke være saa vanskeligt at komme til en Forstaaelse, men jeg tror ikke, at den Forstaaelse vil være holdbar. Det forekommer mig ogsaa mærkeligt, at man paa en Tid, da man her i Rigsdagen i et nedsat Udvalg beskæftiger sig med Spørgsmaalet om Nødhjælpsarbejder, fremsætter et Lovforslag, hvori Løntrykkeriet i langt større og mere udpræget Grad gøres gældende end i det Forslag, der blev forelagt for kort Tid siden. Det Udvalg, som har beskæftiget sig med denne Sag og sendt Meddelelse ud til Sogneraadene, har anbefalet, at man fortrinsvis anvendte Akkordarbejde, og man har givet Anvisning paa de Lønninger, der skal udbetales for dette. Man vil antage, at en Løn af 7 Kr. om Dagen kunde være passende, og efter denne Løn har man saa fastsat Akkordsatserne, som gaar ud paa, at i almindelig, ikke for svær Jord skal der betales 25 Ø. pr. løbende Meter. For at en Arbejder skal kunne naa de 7 Kr. om Dagen, skal han altsaa kunne udføre Dræningsarbejde paa en Strækning af 28 løbende Meter. Det er efter sagkyndige Folks Udtalelser ganske umuligt. Det vil betyde, at en Arbejder skal kunne grave en Grøft, 1 Meter lang, 1,2 Meter dyb, lægge Rørene ned og tildække denne Grøft igen i Løbet af 17 Minutter, og det skal han gøre 28 Gange efter hinanden i Løbet af en Dag; og her regner man med en Arbejdsdag paa 8 Timer, hvad der maaske kan blive vanskeligt nok at opnaa i Vintertiden. Jeg tror, det vil være aldeles umuligt, at nogen Arbejder kan udføre dette Arbejde; der vil i alt Fald kun